

κόμη αὐτοῦ ἔλαβε βαθύ φαιόν χρώμα καὶ ἔμεινε τοιαύτη μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, συμβάντος τὸ ἑκατοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος. Γέρων τῆς ἑκατοντούτης ἐκ Βιέννης, εἶδε μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως τὴν κατάλευκον αὐτοῦ κόμην· νὰ γείνη ἐντελῶς μέλαινα. Ἀναφέρεται ἐπίσης Σκῶτος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐκ τῆς ἡλικίας καταλευκανθεῖσα κόμη ἔγεινε, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ξανθὴ, ὡς ὅτε ἦτο νέος. Ἄλλ' οὐχ ἦτον ἄξιον περιεργείας φαινόμενον, ἐπιβεβαιούμενον δὲ ὑπὸ πολλῶν συγγραφέων, εἶναι ὅτι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἐξακολουθοῦσιν ἀξάνευσαι καὶ μετὰ θάνατον ἀκόμη, ὡς συγγραφεὺς τις ποιεῖται μνείαν πτώματός τινος, τοῦ ὁποῖου τὴν κόμην καὶ τῶν πώγωνα ἐψάλιδισαν πολλάκις, ἢ Ἐφ' ἡμερῶν τῶν Σοφῶν ἀνέφερον ἄλλοτε περὶ νεκρᾶς γυναικός, τῆς ὁποίας τὰ μαλλία ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς ῥωγμὰς τοῦ φερέτρου τῆς μετὰ τεσσαράκοντα τρία ἔτη ἀπὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ, τὸ πῶμα ἐφάνη ἀκέραιον καὶ φυλάττον σχεδὸν τὴν πρῶτην αὐτοῦ μορφήν, καίτοι μετὰ ταῦτα εἶχον θάψει δύο ἄλλους νεκρούς, ἐντελῶς τούτους διαλυθέντας. Κόμη βοστρυχῶδης καὶ πικνοτάτη ἐκάλυπτεν ὄλον τὸ σῶμα. Ἦτο χρώματος ἐρυθροῦ, ὀλίγον σγουρῆ ἀλλὰ σεσηπυῖα καὶ θραυομένη εὐκόλως. Ἔτεροι εἶδον ἐν τινι ἀγροτικῷ νεκροταφίῳ, ὅπου ἀπὸ ἡμίσεως αἰῶνος δὲν ἔθαπτον πλέον, εἶδον, λέγομεν, κρανίον φέρον φενάκην, τῆς ὁποίας αἱ τρίχες εἶχον κάλλιστα διατηρηθῆ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΙΑΗΝ...

Ὅταν μόνος μου μαζῆ σου, ἐν ᾧ σκέπτεσαι σιγῶσα,
Κάθημαι εἰς τὸ πλευρόν σου καὶ τὰς χεῖράς σου κρατῶ,
Εἰς ἐκτάσεις ἡ ψυχὴ μου φεύγει εὐτυχεῖς πετῶσα,
Καὶ τὰς ὥρας νὰ κρατήσω τὰς φευγούσας δὲν ζητῶ.
Ὅταν εἰς δασῶν σὲ σύρω τὴν πυκνόφυλλον ἀγκάλην,
Καὶ τὸ οὖς εἰ στεναγμοὶ σου μοῦ μαγεύουν οἱ χρυσοί,
ἢ καὶ ἐγὼ τῆς γῆς ὄθες τοὺς ὄρκους σοὶ ὀρκίζωμαι καὶ πάλιν,
Καὶ σ' ὀμνῶ, ἔρω, ... πόθως ... ὅτι μ' εἶσαι μόνη σύ.
Ὅταν—ὦ! ἐγὼ εὐδαίμων!—
Εἰς τὸ γόνυ μου τὸ τρέμον
Τὸ λευκόν σου κλι' ἡρέμα
Μέτωπον νὰ στηρίχθῃ,
Ἄναρτῶ εἰς ἐν σου βλέμμα

Πόθου βλέμματα φλογώδη,
Ὅς ὅπταν εἰς εὐώδη

Ἔδου πέταλα μέλισσας στόμα ἀπληστον ἐφθῆ.
Ὅ! εἰς τὴν φαιδρὰν μου τότε, εἰς τὴν χαίρουσαν καρδίαν
Ἄγνωστος πολλάκις τρόμος, ὡσεὶ κέντρον εἰσχωρεῖ, ...
Φρίσσω, ὠχρισῶ, ἡ φρίκη μοῦ ἄλλοι τὴν εὐτυχίαν,
Κλαῖω καὶ εἰς τὰ δάκρυά μου ἡ ψυχὴ μου ἀπορεῖ!
Ἢ θερμὴ σου τὴν ἀγκάλην
Μ' ἔρωτα μὲ περιβάλλει, ...
Μὲ θωπεύεις καὶ μὲ τρόμον μ' ἐρωτᾷς τί μὲ φοβίζει.
Εἰς τὸ ὄμμα σου πηγῆ
Θρήνων αἴφνης ἀναβλύζει.
Καὶ τ' αὐτόματόν σου δάκρυ ἔρχεται ν' ἀναμιγρῆ
Μ' ὅσα πρὶν ὁ ὀφθαλμὸς μου κρύφα ἔχυν' ἐν σιγῇ.
• Τί κρυπτόν, μοὶ λέγεις, ἄλλος ἔρχεται νὰ σὲ τερφίξῃ;
• Ὡ ἀγάπη μου, μὴ θρῆνι!
• Τὴν ὁδύνην σου θὰ σβύσω,
• Ἄν θρηνηῖς, θὰ συνθρηνησῶ,
• Κ' εἰς τὰ στήθη σου τὰ νέα ἡ ψυχὴ μου θὰ σταλάξῃ
• Ὅτι βάλασμον σταλάζει εἰς τοὺς πόρους ἡ γαλήνη
Μὴ μὲ ἐρωτᾷς, ὦ μόνη τῆς ψυχῆς μου σὺ ψυχῆ!
Ὅταν σὺ θερμὰ μὲ ὀλίβης καὶ μοὶ λέγῃς «σὲ λατρεύω»
Καὶ τὸ βλέμμα μου μεθῶν αἴρω ἐπὶ σὲ ταυό.
Τότ' ἐμοῦ οὐδένα ἄλλον εὐτυχέστερον πιστεύω!
Πλὴν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κόλπους εὐτυχῶν στιγμῶν εἰσέτι
Ἄγνωστός τις μ' ἀντηχεῖ
Εἰς τὸ οὖς φωνὴ κρυφά,
Καὶ μ' ἀγγέλει, ὅτι φεύγει μὲ τὰς ὥρας, μὲ τὰ ἔτη
Τῶν θνητῶν ἡ εὐτοχία,
Ὅτ' ἡ φλόξ τοῦ ἔρωτός μας ἰδὲν θὰ ἦνε αἰωνία,
Κ' ἡ ψυχὴ μου φοβισμένη εἰς τοῦ μέλλοντος τὰ σκόπη
Βισχωρεῖ καὶ θλίπει ὅτι
Εἶν' ὄνειρου μόνον πλάνη
Εὐτυχία, ἥτις μέλλει ἐπὶ τέλους ν' ἀποθάνῃ!

Ο ΚΛΑΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑΣ.

Ἄνθοῦν κλωνιον ἀμυγδαλέας
Ἐμβλημα κάλλους φεῦ! νεαροῦ.
Καὶ τῆς ζωῆς μας, ὡς σὺ, τῆς νέας
Τὸ ἄνθος πίπτει πρὸ τοῦ καιροῦ.

Ὅπου ἂν ἦσαι, ἄνθος ποικίλον,
Εἴτε σὲ δρέπωμεν, εἴτε μὴ,
Ἐξαφανίζεσαι φύλλον, φύλλον,
Ὅς αἱ χαρὰί μας στιγμῆ, στιγμῆ.

Ὦ, ἄς γευθῶμεν χαρᾶς βραχείας,
 Πρὶν τὴν σκρῶση αὔρας περὶν,
 Πρὶν ἢ τὸ πόμα τῆς εὐτυχίας
 Ἐκ τῶν θνητῶν μας πέση χειρῶν.

Πῶς εἶν' ὁμοία ἡ ὠραιότης
 Πολλάκις μ' ἄνθη παιδρὰς αὐγῆς,
 Ἄ πρὸ τοῦ δειπνοῦ του ὁ συμπότης.
 Ἄφινει πίπτοντα κατὰ γῆς!

Ἡμέρα φεύγει, ἐργεται ἄλλη,
 Τοῦ ἑαρός μας σβύν' ἡ σιαῖ,
 Κ' ἕκαστον ἄθος πίπτον μᾶς ψάλλει.
 Χαρῆτε ὅσω σὰς μειδιᾶ.

Ἄρ οὐ κἀν μία στίγμῃ δὲν μένει,
 Ἄς σβύσῃ ὅλη μας ἡ ζωὴ,
 Πλὴν τὰ τοῦ κάλλους ῥοδ' ἄς μαραλνῇ
 Φίλημ' ἀγάπης, φλογὸς πνοῆ.
 ΑΓΓΕΛΟΣ Σ. ΒΛΑΧΟΣ.

Η ΜΥΡΤΩ ΚΑΙ Η ΔΑΦΝΗ.

Ἡ Μύρτω ἔχει τῆς αὐγῆς τὴν λάμψι καὶ τὴν χάρι.
 Σὰν νύχτα μοιάζει με γλωμὸ ἡ Δάφνη μου φεγγάρι.
 Ἡ Μύρτω τρέχει τῆς ζωῆς λουλουδι νὰ μυρίσῃ,
 Ἡ ἄλλη στέκει ἀκίνητη σὲ τάφου κυπαρίσσι.
 Κι' ὅταν ἡ πρώτη ἐρωτικὸ τραγοῦδι ψιθύριζῃ,
 Τραγοῦδι' ἡ ἄλλη θλιθερὸν, παράξενον ἀρχίζει.

Μ' ἐλπίδα βλέπει τ' οὐρανοῦ ἡ Μύρτω μου τὸ χρῶμα,
 Ἡ Δάφνη βλέπει ἄφωνη τῆς γῆς τὸ μαῦρον χῶμα,
 Κι' ὅλοι τῆς προσοκῶνται νεκρὸς σὰν νὰ διαβαίνει,
 Μὲ τὴν χαρὰν τῆς ἡ Μυρτῶ τὴν νιότη μας τρελλάνει,
 Καὶ πάλιν τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλῃ μας χαρίζει,
 Ὅπου τὸ μαῦρον φῶρεμα τῆς Δάφνης ἐξορίζει. . .

Λέγουν τῆς Μύρτωσ α' ἀγαπῶν κ' ἐκεῖνη δὲν θυμόνε
 Τῆς Δάφνης ὅμως ἂν τὸ εἰποῦν, σὰ χέρια τῆς σταυροῦνε.
 Κι' ἡ λυπημένη κεφαλὴ δύο τρεῖς φορές κινεῖται,
 Ὅσῃ νὰ λέγῃ α' Ἐρωτὰ ἀπὸ νεκρὸν ζητεῖτε; . . .
 Ἄχ ἡ Δαφνούλα γλήγωρα τὸν ἥλιο τότε γάνει.
 Ὅποιοι δὲν θέλει ἔρωτα γυρεύει νὰ πεθάνῃ—

Ἡ Μύρτω μέσα στὰ λευκὰ χιονάτα κρούπτει κάλλη
 Κ' ἔχει τὰ μάτια γαλινὰ σὰν θάλασσα. Ἡ ἡ ἄλλη
 — Λαυροτυμένος οὐρανὸς νέφη λευκὰ δὲ βάζει—
 Μέσα σὲ μαῦρα σύννεφα τὴν λάμψι τῆς σκεπάζει.
 Μαῦρα τὰ μάτια, τὰ μαλλιά, τὰ φουδία ὅλα μαῦρα
 Κοὶ μαῦρη καὶ ἡ σκέπη τῆς ποὺ παίζει μετὴν αὔρα.

Ἡ Μύρτω βλέπει ὄνειρα γλυκὰ στὸ προσκεφάλι.
 Ὅνειρα βλέπει ἐξυπνη καὶ θλιθερὰ ἡ ἄλλη.
 Ἡ Μύρτω μ' ὅλα τοῦ χωριοῦ μιλεῖ τὰ παληκάκια,
 Ἡ Δάφνη μὲ τὰ σύννεφα καὶ τ' ἄγρια χορτάκια.
 Πρώτη στοὺς γάμους ἡ Μυρτῶ ὡς τὴν αὐγὴ χορεύει,
 Ἡ ἄλλη μόνο λείψανα στὸν τάφο συντροφεύει.

Σὰν πεταλοῦδα ἡ Μυρτῶ στὰ ῥόδα τριγυρίζει.
 Ἡ Δάφνη πράσινη ἰτιά στὰν κήπον τῆς ποτίζει.
 Ἡ μιά μοσχοβολεῖ ζωὴ, μοσχογλιβάν' ἡ ἄλλη,
 Μὰ γὼ τῆς Δάφνης ἀγαπῶ τὰ λυπημένα κάλλη.
 Γιὰ τοῦτο ὅταν ἡ Μυρτῶ χαμογελᾷ μπροστὰ μου,
 Τῆ Δάφνη πάλι ἀνήσυχν γυρεύει ἡ ματιά μου.

Ἡ Δάφνη ἔχει ἀδελφὴ τὴν Μύρτω τὴν καυμένη,
 Σὰν πῶχ' ἡ λύπη τὴν χαρὰ. Τὴν χασαυγὴ νὰ βγαίνῃ
 Τὴν Δάφνην βλέπουν ἄφωνη ἀπὸ κυπαρισσῶνα,
 Καὶ τῆς Μυρτῶσ τὸ πρόσωπο παιδρὸ ἀπ' τὸν ἀνθῶνα,
 Σμίγουν σὰ χάρος καὶ ζωὴ χῶρὶς κανένα τρόμο,
 Μ' ἀγάπην ἀγκαλιάζονται καὶ ἀλάζουνε τὸν δρόμο. . .

Γιὰ τί ἡ μιά νὰ χαίρεται κι' ἡ ἄλλη νὰ λυπῆται;
 Γιὰ τί ἡ μιά νὰ ἀγαπᾷ κι' ἡ ἄλλη νὰ ἀρνῆται;
 Γιὰ τί;— Ἄ! τοῦτο τὸ γιὰ τί κανένας δὲν γνωρίζει.
 Ὁ ἥλιος ὅλα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν φωτίζει.
 Φωτίζει χῶραις καὶ βουρᾶ, ποτάμια καὶ λαγκαθία,
 Μὰ δὲ φωτίζει τῆς καρδιάς τ' ἀφώτιστα σκατάδια.

Ἄλλ' ὅταν δὲν ἔμπορῃ ποτε ὁ ἥλιος νὰ φωτίσῃ,
 Τοῦ πονεμένου μιά ματιὰ ἀρκεῖ νὰ τὸ γνωρίσῃ.
 Νεκρὸν ἡ Δάφνη ἀγαπᾷ κ' εἰς μνήμα εὐτυχισμένο
 Σὰν νεκροκέρι σβύνεται σὴ μνήμη του ἀναμμένο.
 Ἄχ! μιά μέρα θὰ βρωμεν τὴν Δάφνην τὴν καυμένην
 Σὰν πέτρα στὴν ἀγάπην τῆς ἐπάνω ἀποθαμμένη.

Α Ι Ν Ι Γ Μ Α.

Ὡς δύο στῆλαι ἴστανται, ὦ φίλε τὰ ὄσα μου.
 Σ' τὴν κεφαλὴν τους τὰ πιτηνὰ φέρουν τὸ ὄνομά μου
 Καὶ μ' ὅλα τὰ πετούμενα πετῶ εἰς τὸν ἀέρα
 Οὐδέποτε πλὴν ὀρθαλμὸς μὲ εἶδε σ' τὸν αἰθέρα
 Οὔτε στὸ σκότος τῆς νυκτός, οὔτε ε' τὸ φῶς δὲν εἶμαι
 Ὡ! ἂν θελήσῃς εὐρὲ με ε' τὸ μέτωπόν σου κεῖμαι
 Τοὺς πόδας σου κύψε νὰ δῆς κι' εὐθύς θὰ μὲ γνωρίσῃς
 Καὶ εἰς τοὺς περιπάτους σου παντοῦ θὰ μ' ἀπαντήσῃς
 Βύρισκομαι σ' τοὺς ποταμούς πλὴν φεύγου τοῦ, χεῖμαρῶντος
 Ἐπι τῶν ἵππων κάθουμαι, ἀλλ' ὄχι σ' τοὺς γαῖθάρους,
 Ἡ λύσις μου ἦν εὐκόλος καὶ ὅστις θὰ μὲ λύσῃ
 Σ' τὴν Κέρκυραν ἂν δὲν μ' εὐρῇ
 Θὰ μ' εὐρῇ σ' τὸ Παρίσι.